

ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

LEGISLATIVE SUPPORT INNOVATIVE FEATURES FOR UKRAINE

В статті розглянуто основні напрями в загальнодержавному інноваційному процесі та шляхи реалізації державної інноваційної діяльності. Проаналізовано нормативно-правову базу забезпечення умов здійснення державної інноваційної політики.

В статье рассмотрены основные направления в общегосударственном инновационном процессе и пути реализации государственной инновационной деятельности. Проанализирована нормативно-правовая база обеспечения условий осуществления государственной инновационной политики

Basic directions in a national innovative process and ways of realization of government innovative activity are considered in the article. The normatively-legal base of providing of terms of realization of public innovative policy is analysed.

Ключові слова: державна інноваційна політика, державна інноваційна діяльність, інноваційна діяльність.

Вступ. Економічний розвиток національної економіки неможливий без активізації інноваційних процесів, вагому роль у даному процесі відіграє держава. В той же час впровадження інноваційних процесів у країнах із ринковою економікою та країнах з трансформаційною економікою є відмінними, що зумовлює відмінність стосовно механізмів формування державного регулювання.

Продумана і цілеспрямована інноваційна політика держави позитивно впливає на ефективність інноваційних процесів і загальну динаміку економічного розвитку. І навпаки, недостатньо обґрунтовані дії і заходи держави у сфері регулювання інноваційних процесів руйнують їх мотиваційний механізм, гальмуючи соціально-економічне зростання і навіть перешкоджаючи йому [1].

Економічна наука відгукнулася на трансформаційний виклик сучасності активізацією досліджень механізму державного регулювання інноваційною діяльністю. Серед доробку вітчизняних вчених у даному напрямі слід виділити роботи В. Александрової, А. Гальчинського, В. Гейця, В. Семиноженка, М.І. Скрипченко, Л. Федулової [16, 17] та ін.

Автори в своїх дослідженнях влучно відзначили, що інноваційне законодавство перебуває в розгрупованому, суперечливому, незадовільному

стані, відсутня єдина концептуальна основа правотворчого процесу. Незважаючи на значну кількість наукових робіт, присвячених виявленню недоліків та прогалин у правовому регулюванні інноваційною діяльністю, досі не розглядалось згідно з головним законом - Законом України «Про інноваційну діяльність», як держава, визначивши основні напрями в загальнодержавному інноваційному процесі, окреслює шляхи їх реалізації за всіма вказаними пунктами переліку принципів.

Постановка завдання. Значної актуальності набуває аналіз механізму державної інноваційної політики, яка передбачає формування у країні певних умов для діяльності господарюючих суб'єктів, за яких вони були б зацікавлені та спроможні розробляти і виготовляти нові види продукції, впроваджувати сучасні наукомісткі, екологічно чисті технології та розширювати на цій основі свої ринки збуту.

Метою даної статті є аналіз сучасної нормативно-правової бази стосовно визначених принципів реалізації державної інноваційної політики та шляхи реалізації державної інноваційної діяльності.

Методологія. Теоретичну і методологічну основу досліджень склали законодавчі та нормативні акти України, що регламентують інноваційну діяльність підприємств.

Результати дослідження. Визначені в Законі України «Про інноваційну діяльність» [10] принципи реалізації державної інноваційної політики передбачають наявність державного інноваційного механізму, який здійснюється на основі організаційно-економічних форм, які дають змогу обґрунтувати та впливати на інноваційну діяльність в країні, а також виділити ряд інструментів, які забезпечують стимулювання та регулювання цієї діяльності.

Виходячи з понятійного змісту терміну «принцип», що визначає це явище, яке лежить в основі певної теорії, вчення, науки, світогляду, є першоосновою, а також – особливістю, покладена в основу створення або діяльності чого-небудь [15, с. 720], можна стверджувати, що згідно з головним законом - Законом України «Про інноваційну діяльність» [10], який є нормативно-правовою базою інноваційної діяльності в країні, держава визначає основні напрями в загальнодержавному інноваційному процесі, але навіть не окреслює шляхи їх реалізації за всіма вказаними пунктами переліку принципів (рис. 1).

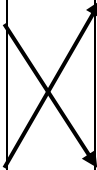
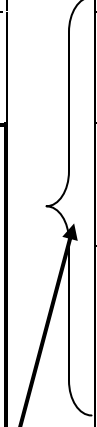
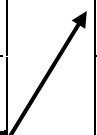
ПРИНЦИПИ ДІП		ШЛЯХИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДІД
Орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України		Визначення і підтримка пріоритетних напрямів інноваційної діяльності державного, галузевого, регіонального і місцевого рівнів
Визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку України		Формування і реалізація державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм
Формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності		Створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання ІД
Створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу		Захист прав та інтересів суб'єктів ІД
Забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку ІД		Фінансова підтримка виконання інноваційних проектів
Ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері		Стимулювання комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ, що кредитують виконання інноваційних проектів
Здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок		Встановлення пільгового оподаткування суб'єктів ІД
Фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері ІД		Підтримка функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури
Сприяння розвитку інноваційної інфраструктури		
Інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності		
Підготовка кадрів у сфері ІД		

Рис. 1. Забезпечення принципів державної інноваційної політики (ДІП) шляхами реалізації державної інноваційної діяльності (ДІД) згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність»

(Джерело [10])

Проаналізуємо отримані пари відповідностей між основоположними напрямками при формуванні державної інноваційної політики в країні та відповідними шляхами їх реалізації згідно з державною інноваційною діяльністю, а саме: 1) орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України – формування і реалізації державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм; 2) визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку України – визначення і підтримка пріоритетних напрямів інноваційної діяльності державного, галузевого, регіонального і місцевого рівнів; 3) формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності – створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності (ІД); 4) створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного й інноваційного потенціалу – захист прав та інтересів суб'єктів ІД; 5) фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері ІД – фінансова підтримка виконання інноваційних проектів, стимулювання комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ, що кредитують виконання інноваційних проектів, встановлення пільгового оподаткування суб'єктів ІД; 6) сприяння розвитку інноваційної інфраструктури – підтримка функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури.

Отже, при реалізації принципу першої пари «орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України – шляхом формування і реалізації державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм» передбачається наявність обґрунтованих, емких наукових теоретичних та емпіричних досліджень зі стану розвитку економіки по галузях на регіональному рівні, визначення їх конкурентоспроможного потенціалу відповідно до світових стандартів. Це, в свою чергу, передбачає дотримання положень іншого нормативного документа – Закону України «Про державні цільові програми» [9], але які не достатньою мірою узгоджуються з Законом України «Про інноваційну діяльність» [10] як механізму створення державної інноваційної політики, хоча і передбачають комплекс взаємопов'язаних завдань і заходів, які спрямовані на розв'язання найважливіших проблем розвитку держави, окремих галузей економіки або адміністративно-територіальних одиниць, здійснюються з використанням коштів Державного бюджету України та узгоджені за строками виконання, складом виконавців, ресурсним забезпеченням.

Наступним ланцюгом при реалізації принципу «орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України» в системі формування державної інноваційної політики стали зміни до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» [4], які визначають, що державні цільові наукові та науково-технічні програми є основним засобом реалізації

пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки шляхом концентрації науково-технічного потенціалу держави для розв'язання найважливіших природничих, технічних і гуманітарних проблем. Державні цільові наукові та науково-технічні програми з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки формуються центральним органом виконавчої влади у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності на основі цільових проектів, відібраних на конкурсних засадах.

Таким чином, поєднання трьох законів дає визначення хто (центральні органи виконавчої влади у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності) та за рахунок чого (цільових проектів, відібраних на конкурсних засадах) визначає інноваційний шлях розвитку економіки України.

При аналізі можливості реалізації другого принципу «визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку України – шляхом визначення і підтримки пріоритетних напрямів інноваційної діяльності державного, галузевого, регіонального і місцевого рівнів» взагалі не виявляється логічного поєднання двох складових – основного положення і способу його здійснення: визначення пріоритету передбачається за рахунок визначення напрямку, що з позиції лексичного тлумачення – є тавтологією і доводить абсурдність вислову. Щодо принципу «формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності – шляхом створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності», то маємо чітко визначену статтю 2 Закону України «Про інноваційну діяльність» [10] законодавчу базу інноваційної діяльності, яка передбачає дотримання положень відповідно до Конституції України [8] та законів України «Про інвестиційну діяльність» [3], «Про наукову і науково-технічну діяльність» [4], «Про наукову і науково-технічну експертизу» [5], «Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків» [6], «Про спеціальну економічну зону «Яворів»» [7], самого Закону «Про інноваційну діяльність» та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері.

Реалізація принципу «створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу – шляхом захисту прав та інтересів суб'єктів інноваційної діяльності» забезпечується системою державних гарантій. Так, статтю 329 Господарського кодексу України [2] держава гарантує суб'єктам інноваційної діяльності: підтримку інноваційних програм і проектів, спрямованих на реалізацію економічної та соціальної політики держави; підтримку створення та розвитку суб'єктів інфраструктури інноваційної діяльності; охорону та захист прав інтелектуальної власності, захист від недобросовісної конкуренції у сфері інноваційної діяльності; вільний доступ до інформації

про пріоритети державної економічної та соціальної політики, про інноваційні потреби та результати науково-технічної діяльності, крім випадків, передбачених законом; підтримку підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів у сфері здійснення інноваційної діяльності.

Принцип державної інноваційної політики «фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності – шляхом фінансової підтримки виконання інноваційних проектів, стимулювання комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ, що кредитують виконання інноваційних проектів, встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності» забезпечуються комплексом заходів «Програми розвитку інвестиційної діяльності на 2002–2010 роки» [13], спрямованих на стимулювання інноваційної діяльності, в тому числі: створення системи пільгового рефінансування комерційних банків у разі надання ними пільгових кредитів для реалізації інвестиційних проектів з розроблення і впровадження високотехнологічного устаткування та іншої інноваційної продукції; розширення практики пільгового кредитування під заставу майна суб'єктів господарської діяльності; створення пайових інвестиційних фондів для реалізації великих інноваційних проектів; розширення форм кредитування інноваційних підприємств шляхом здійснення лізингових, факторингових та інших операцій.

Безперечним залишається той факт, що найбільшого заохочення з боку держави та суспільства заслуговує інноваційна діяльність з пріоритетних напрямів, що забезпечують науково-технологічне оновлення виробництва та сфери послуг у країні, наповнення внутрішнього ринку конкурентною наукоємною продукцією та надає можливість виходу з нею на світовий ринок.

З метою концентрації ресурсів держави на таких напрямках Законом України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» [11] передбачено механізми реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності залежно від їх видів: стратегічні (розраховані на тривалу перспективу – не менш як десять років – найважливіші напрями інноваційної діяльності щодо забезпечення соціально-економічного зростання держави, розроблені на основі науково-прогнозного аналізу світових тенденцій соціально-економічного та науково-технологічного розвитку з урахуванням можливостей вітчизняного інноваційного потенціалу) і середньострокові (розраховані на реалізацію протягом найближчих трьох – п'яти років напрями інноваційного оновлення промислового, сільськогосподарського виробництва та сфери послуг щодо освоєння випуску нових наукоємних товарів та послуг з високою конкурентоспроможністю на внутрішньому та/або зовнішньому ринках).

Проте напрям стимулювання інноваційної діяльності держава поєднує з іншим, що має забезпечити ефективність використання коштів держави та місцевих бюджетів на підтримку інновацій та уникнення (мінімізацію) зловживань з боку несумлінних суб'єктів інноваційної діяльності. Це забезпечується низкою відповідних заходів, серед яких провідне місце належить науково-технічній експертизі інноваційних проектів та їх реєстрації, які проводяться на основі положень Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу» [5]. В обов'язковому порядку підлягають такій експертизі інноваційні проекти з пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, а також інноваційні проекти, що реєструються з метою отримання передбачених законом пільг (щодо оподаткування, амортизації, митного регулювання).

Принцип державної інноваційної політики «сприяння розвитку інноваційної інфраструктури – шляхом підтримки функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури» забезпечується, насамперед, наявністю центральних органів державного регулювання інноваційної діяльності, які встановлені в розділі II Закону України «Про інноваційну діяльність» [10] (табл. 1).

Таблиця 1

Інфраструктура державного регулювання інноваційної діяльності в Україні

Орган влади	Компетенція
1	2
Верховна Рада України	визначає єдину державну політику в сфері інноваційної діяльності, а саме: • створюючи законодавчу базу для сфери інноваційної діяльності; • затверджуючи пріоритетні напрями інноваційної діяльності; • визначаючи обсяг асигнувань для фінансової підтримки інноваційної діяльності в межах Державного бюджету України.
Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласної, районної ради відповідно до їх компетенції	• затверджують регіональні інноваційні програми, що кредитуються з відповідних бюджетів; • визначають кошти відповідних бюджетів для фінансової підтримки регіональних інноваційних програм; • доручають органам державного управління їх фінансування через державні інноваційні фінансово-кредитні установи у межах коштів, виділених у цих бюджетах, і контролюють їх фінансування.
Представницькі органи місцевого самоврядування	• затверджують місцеві інноваційні програми; • у межах коштів бюджету розвитку визначають кошти місцевих бюджетів для фінансової підтримки місцевих інноваційних програм;

	• створюють комунальні інноваційні фінансово-кредитні установи для фінансової підтримки місцевих інноваційних програм за кошти місцевих бюджетів; • доручають своїм виконавчим органам фінансування місцевих інноваційних програм за кошти місцевого бюджету через державні інноваційні фінансово-кредитні установи; • контролюють фінансування місцевих інноваційних програм і діяльність комунальних інноваційних фінансово-кредитних установ.
Кабінет Міністрів України	забезпечує: • реалізацію державної політики у сфері інноваційної діяльності; • підготовку та подання до Верховної Ради України пропозиції щодо пріоритетних напрямів інноваційної діяльності як окремої загальнодержавної програми або в межах програми діяльності Кабінету Міністрів України, загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля; • здійснення заходів з реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності; • сприяння створенню ефективної інфраструктури у сфері інноваційної діяльності; • створення спеціалізованих державних інноваційних фінансово-кредитних установ для фінансової підтримки інноваційних програм і проектів, затвердження їх статутів чи положень про них, підпорядкування цих установ спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності; • підготовку та подання до Верховної Ради України пропозицій щодо обсягів бюджетних коштів для фінансової підтримки інноваційних проектів через спеціалізовані державні інноваційні фінансово-кредитні установи; • затвердження положень про порядок державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів; • інформування Верховної Ради України про виконання інноваційних проектів, які кредитувалися за кошти Державного бюджету України, і про повернення до бюджету наданих раніше кредитів.
Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері	здійснює: • заходи єдиної науково-технічної та інноваційної політики; • підготовку та подання до Кабінету Міністрів України пропозиції щодо пріоритетних напрямів інноваційної

інноваційної діяльності	діяльності, державних інноваційних програм і необхідних обсягів бюджетних коштів для їх кредитування; • координування робіт у сфері інноваційної діяльності інших центральних органів виконавчої влади; • формування окремого підрозділу для кваліфікування інноваційних проектів інноваційних проектів з метою їх державної реєстрації; • реєстрацію інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів; • підготовку і подання до Кабінету Міністрів України пропозицій щодо створення спеціалізованих державних інноваційних фінансово-кредитних установ для фінансової підтримки інноваційних програм і проектів, розроблення статутів чи положень про ці установи; • затвердження порядку формування і використання коштів підпорядкованих йому спеціалізованих державних інноваційних фінансово-кредитних установ і контролювання їх діяльності; • делегування державним інноваційним фінансово-кредитним установам здійснення конкурсного відбору пріоритетних інноваційних проектів і фінансової підтримки цих проектів у межах коштів, передбачених Законом „Про Державний бюджет України” на відповідний рік; • організацію підвищення кваліфікації спеціалістів у сфері інноваційної діяльності.
-------------------------	--

(Джерело [10])

Таким чином, інноваційна інфраструктура в Україні є функціонально неповною, недостатньо розвинутою. Вона не охоплює усі ланки інноваційного процесу.

В інноваційному середовищі практично відсутні венчурні фонди та центри трансферу технологій. Не підтримується належним чином діяльність винахідників, раціоналізаторів, науковців, що мають завершені науково-технічні розробки. Не в повному обсязі використовуються освітній та науковий потенціал, насамперед вищих навчальних закладів, у сфері інформаційно-комунікаційних, високих наукоємних технологій, а також інформаційні ресурси системи науково-технічної та економічної інформації, зокрема бази даних технологій, науково-технічних досягнень.

Не визначено механізм стимулювання створення інноваційної інфраструктури.

Так, в Постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009–2013 роки» від 14 травня 2008 р. [13] продовжується формування інноваційної структури в Україні, яка передбачає такі складові підсистеми: виробничо-технологічну, фінансово-економічну, нормативно-

правову, територіальну та кадрову. Але, в свою чергу, для забезпечення функціонування виробничо-технологічної підсистеми створюються окремі елементи фінансово-економічної, нормативно-правової та кадрової підсистеми, які були зазначені в завданнях і заходах Програми.

Отже, згідно із Програмою до інфраструктури інноваційної діяльності, що визначена в Законі України «Про інноваційну діяльність», офіційно включено центральні органи влади, до яких належать Міністерство освіти і науки, Міністерство промислової політики, Міністерство агропромислової політики, Міністерство зв'язку, Міністерство паливної енергетики, Міністерство економіки, Міністерство фінансів, Міністерство юстиції, а до центральних органів влади із спеціальним статусом включені: Національна академія наук України та Державне агентство з інвестицій та розвитку, якому підпорядковується Національна мережа регіональних центрів інноваційного розвитку, Державне підприємство «Національний центр впровадження галузевих інноваційних програм» та Державна інноваційна фінансово-кредитна установа.

Отже, основними завданнями Програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009–2013 роки» визначено [13]: 1) розвиток інноваційної інфраструктури для підтримки малого інноваційного бізнесу; 2) створення на основі існуючої системи науково-технічної та економічної інформації державної системи інформаційно-консультаційної підтримки інноваційної діяльності; 3) створення у вищих навчальних закладах цілісної системи інфраструктурного забезпечення інноваційної діяльності; 4) створення розгалуженої інноваційної інфраструктури за участю наукових установ; 5) створення інфраструктури фінансового забезпечення інноваційної діяльності; 6) створення системи забезпечення інноваційної діяльності у регіонах; 7) забезпечення систематичного навчання і підвищення кваліфікації працівників сфери інтелектуальної власності, трансферу технологій та інноваційної діяльності; 8) створення нормативно-правової та науково-методичної бази для підтримки і розвитку підприємств та організацій інноваційної інфраструктури і розроблення механізму державної підтримки створення інноваційної діяльності.

Таким чином, принципи державної інноваційної політики (забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності; ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері; інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності; підготовка кадрів у сфері інноваційної діяльності), які не були окреслені в Законі України «Про інноваційну діяльність» [10] щодо шляхів їх реалізації, отримали подальше нормативне забезпечення в Державній цільовій економічній програмі «Створення в Україні інноваційної

інфраструктури» на 2009–2013 роки». Також в Законі України «Про інноваційну діяльність» [10] передбачено правовий режим реалізації інноваційних проектів, продуктів і продукції, механізм фінансової підтримки інноваційної діяльності, особливостей в оподаткуванні та митному регулюванні інноваційної діяльності. Принцип державної інноваційної політики «здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок» частково забезпечується положеннями Закону в Розділі VI «Міжнародне співробітництво у сфері інноваційної діяльності». Дослідження науково-методичної літератури з питання формування інноваційної інфраструктури в Україні також надають можливість доповнити визначені вище інститути державного інноваційного регулювання Дорадчими органами управління [16], до яких належать: Рада з питань науки і науково-технічної політики при Президентові України, Комісія Кабінету Міністрів з питань науково-технічного розвитку, Міжвідомча комісія з питань науково-технологічної безпеки при Раді національної безпеки і оборони України, Комісія з організації та діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів, Міжвідомча рада з координації фундаментальних досліджень при президії Академії наук України, Департамент інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки.

Висновки. Наукова новизна отриманих результатів полягає у визначенні недосконалості чинного законодавства, що впливає на реалізацію державної інноваційної політики. Проведений аналіз вище наведеної нормативно-правової бази регулювання інноваційної діяльності в країні дав змогу константувати: 1) реалізація мети, основного завдання в регулюванні інноваційними процесами базується на основних принципах державного регулювання економікою; 2) визначені законодавством принципи забезпечують цільовий характер заходів регулювання, співвідношення економічних інтересів усіх учасників процесу (держава – виробник – споживач), ефективність, системність, послідовність, доцільність тощо; 3) господарсько-правові підстави забезпечення інноваційної діяльності в країні є незадовільними і потребують відповідного правового втручання, яке на даний момент залишається на недостатньо високому рівні; 4) виокремлені розбіжності у нормативно-правовій базі дають можливість внести зміни до чинного законодавства України щодо стимулювання механізму державного регулювання інноваційними процесами. Гармонійне законодавство щодо інноваційного розвитку економіки і країни в цілому є невід’ємною складовою частиною державної ідеології, яка об’єднає націю.

Отже, реалізація інноваційної моделі розвитку економіки країни визначається постійним удосконаленням державної інноваційної політики як складової частини державного регулювання економіки.

Література

1. Бутирська І.В. Особливості формування державної інноваційної політики / І.В. Бутирська // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/29_DWS_2009/Economics/53704.doc.htm
2. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – N 18. – С. 144.
3. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.91 р. № 1560-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – N 47. – 646.
4. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 13.12. 1991р. №1977 – XII // Відомості Верховної Ради України. - 1992. - N 12. - Ст.165.
5. Про наукову і науково-технічну експертизу: Закон України від 10.02.1995 р. № 51/ 95 - ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – N 9.- С.56.
6. Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України від 16.07.1999 р. № 991-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – N 40. – 363.
7. Про спеціальну економічну зону «Яворів»: Закон України від 15 січня 1999 р. № 402-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – N 15. С. 82.
8. Конституція України: Закон України від 24 серпня 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – N 30. – С. 141.
9. Про державні цільові програми: Закон України від 18 березня 2004 р. № 1621-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – N 25. – С. 352.
10. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4 07. 2002 р № 40-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: – <http://www.rada.gov.ua/>.
11. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні : Закон України від 16.01.2003 № 433 – IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – N 13. – С.93.
12. Постанова Кабінету Міністрів України « Про затвердження Програми розвитку інвестиційної діяльності на 2002-2010 роки» від 28 грудня 2001 р. N 1801 // Офіційний вісник України від 05.04.2002 – 2002. – № 12. – С. 29, ст. 564.
13. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної цільової економічної програми "Створення в Україні інноваційної інфраструктури" на 2009–2013 роки» від 14 травня 2008 р. N 447 // Урядовий кур'єр від 11.06.2008. – № 106.
14. Дубічинський В.В. Сучасний тлумачний словник української мови / За ред. В.В. Дубічинського. – Х.: ВД «ШКОЛА», 2006. – 1008 с.
15. Матюшенко І.Ю Перспективи створення національної інноваційної системи в Україні. [Електронний ресурс] / І.Ю. Матюшенко. – Режим доступу: http://iee.org.ua/files/alushta/13-matyushenko-perspektyvy_stv.pdf.
16. Гальчинський А.С. Інноваційна стратегія українських реформ / А.С. Гальчинський, В.М. Геєць, А.К. Кінах, В.П. Семиноженко. – К.: Знання України, 2002 .- с 33. – 2500 пр.
17. Александрова В.П. Прогнозування впливу інноваційних факторів на розвиток економіки України / В. П. Александрова, М.І. Скрипченко, Л.І. Федулова // Економіка і прогнозування. – 2007. – № 2.– С. 9–27.